

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului : Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei	APARE DUMINECA Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor : Pentru publicațiuni oficiale, concușe, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei

Sărbătoarea noastră.

Am dorit-o atât de intens, că nu poate fi numită altfel: ziua de 8 Decembrie 1936. Atât pentru semnificația ce-i dă prilejul desvelirii bustului ce s'a ridicat unui erou al muncii, cât mai ales pentru conștiința care adună preoțimea în această zi: gratitudinea și, în semnul ei, seriozitatea care angajează la o nouă muncă...

Taciturnul Dr. Iosif Olariu, cu șoapta stinsă a graiurilor din morminte, readună poi-mâne în jurul bustului de-aramă o seamă de generații de preoți... Ca într-o splendidă galerie, sufletul său va odihni peste întinsul acestor semănători, schițând un zâmbet plin de'nțeles: mulțumirea.

Profesorul Dr. Iosif Olariu nu a fost popular. El a fost respectat, chiar temut de elevii săi. Seriozității înăscute, rasa călugă-rească i-a adăugat un nou spor de seriozitate. Dar Dr. Iosif Olariu a fost om drept și profesor neîntrecut. Meticulos cercetător și om de știință, el a știut aprecia munca elevilor ca și pe cea a profesorilor săi, colegi.

Manualele sale sunt mărturii ale unei serioase culturi teologice. Sobre, deși într-o limbă greoaie, aceste cărți — expresia fidelă a caracterului său — nu sunt întrecute în documentare și în complexitatea lor...

Ce gând, ce faptă mai frumoasă pentru posteritate, ca vecinicirea amintirii acestui om?! Bustul lui, ridicat într-o piață de frunte, ferită totuși de prea mult sgomot, este de-acum un vecinic memento: munca, printre spinoasele ei sarcini, aduce odată și odată roade. Modest și fără mult preț, monumentul acesta este totuși un fel de roadă...

Încălziți în suflet de fructul dulce pe care-l

dă conștiința unei datorii împlinite, în marginea noii sarcini, ne trebuie o seamă renunțări.

Asociația „Andrieu Șaguna” a clerului, reunind preoțimea ortodoxă a mitropoliei noastre, pune pe umerii acestei preoțimi, asociate, grele răspunderi. Nu-i mai puțin adevărat, că pe aceeași măsură, sarcina este divizată cu fiecare membru nou, ostaș al acestei armate.

Președintele ei general, pâr. protopresbiter Dr. Gheorghe Ciuhandu, ca și delegatul Sf. sale cu reorganizarea în eparhia noastră pâr. protopresbiter R. G. Ancușa sunt chezașie că asociația, precum sporește în spațiu, va intra tot mai adânc și în miezul problemelor, cari se cer tot mai stăruitor și mai mulțumitor rezolvite. Sunt probleme și probleme. Unele cari *privesc* preoțimea ca tagmă, corp so ial; iarăși, altele cari se *adresează* preoțimei, cerându-i ei ajutor pentru ocrotirea sfântului Corp al Bisericii, în slujba căreia stau.

Dar, pentru aceasta se cer acele renunțări, despre cari s'a amintit mai sus. Renunțare la duhul leneviei, al trufiei, al urii răzvrătitoare și dărâmbitoare! Fără de această renunțare, fără conștiința deplinei seriozități la greul muncii ce așteaptă, zadarnic ne angajăm.

Dar, vântul răzvrătirii, al tuturor amenințărilor vâjâie cu putere. Arderile de biserică, mistuirea de monumente religioase și cariul ce roade la temelie tuturor credințelor ziditoare, nu mai îngăduesc ezitări...

Conștiința răspunderii în fața Judecătorului Mare pentru respectul jurământului înfricoșător, trebuie să 'nsemne resursa supremă a 'mbrăbătării la muncă. Ezitarea de-o clipă are sgu-duitoare urmări, azi-mâne, în viitorul apropiat. Și, cine nu dorește în locul acestei negre perspective seninul Impărăției lui Dumnezeu?!

Doamne, trimite dar ceasului acesta pute-rea sfînțitoare a Duhului Tău cel prea sfânt, ca gândurile noastre să afle bucuria lucrului Tău!

Protopresbiterul Dr. Gheorghe Ciuhandu :

Episcopii Samuil Vulcan și Gherasim Raț, (1830—40) Arad, 1930.

De: Prof. Constantin Rudneanu.

Cunoscutul Protopresbiter Dr. Gheorghe Ciuhandu, din Arad, în 701 de pagini, ne descrie Istoria Bisericească a Românilor din părțile Crișanei și în parte și din Banat, cuprinzând anii 1830—40. Ani caracteristici, plini de sbucium ai Românilor ortodocși din Crișana și Banat.

Cartea P. O. D. Dr. Gh. Ciuhandu, face parte de sigur dintr'o viitoare Istorie a eparhiei din Arad. Și credem, că nimeni altul n'are precădere ca să-o scrie decât S. Sa, fiindcă o cunoaște mai bine și a muncit o viață întreagă pe acest teren, atât de arid. Cu toate, că s'au luat mai multe măsuri în trecut pentru publicarea unei istorii complete, din anumite motive — s'a tot amânat publicarea ei, și ceeace nu s'a realizat de atâta timp, se realizează azi, când un capitol dintre cele mai de seamă se publică în întregime.

De aceea, am crezut că e bine, să informăm cât mai amănunțit pe toți iubitorii de ortodoxie, despre această măreață operă. Dela început, ne sunt expuse toate arhivele și alte izvoare foarte prețioase ale Istoriei Românilor din Crișana și Banat (pag. XVI-XXII). Ele sunt de mare preț, mai ales atunci, când cineva întreprinde astfel de lucrări. Lucrarea P. O. D. Dr. Gh. Ciuhandu, a avut și unele ajutoare, și ne sunt amintiți toți aceia, cari au dat o mână de ajutor, în privința unor date, comunicări, sau sprijinitori materiali, destul de puțini, aceștia din urmă, dar cu sufletul curat pentru o cauză național-bisericească: cunoașterea trecutului bisericesc al Românilor din Ardeal și Banat. (pag. XXII-XXX).

În „*priviri generale*“, vedem descrisă politica unionistă în Ardeal și în Dalmația. În secolul al XVIII-lea ravagiile catolicismului sunt bine cunoscute din studiile ce s'au tipărit până acum.

Un istoric al evenimentelor la Românii ortodocși din Crișana îl găsim în (pp. 25—36), când politica de maghiarizare și propaganda catolică merg mână în mână, având aceeași țintă finală. Din legiurile și mai ales diferitele ordine ce s'au dat, se poate vedea clar, intenția celor tari. Cancelaria ungară lucra din răspuțeri ca să acapareze sufletele ortodocșilor din Crișana, de aceea căuta fel de fel de șicane, propuneri tot mai semnificative pentru pasul ce-l vor începe. Starea clerului și a episcopului din Arad în secolul al XVIII-lea e foarte slab dotată din punct de vedere material, preoții duc multe lipsuri, după cum reiese din nenumăratele reclamațiuni ce le făceau preoții, și din cauza aceasta se făceau de multe ori și abuzuri, în ceeace privește încasarea stolei dela popor (pp. 48—50). Partea culturală ia un avânt frumos datorită școalelor din Crișana și Banat. Școalele ortodoxe românești și sârbești își aveau organele lor de îndrumare și se întrețineau din contribuțiile poporului „cu tasul purtat pe la biserici în Dumineci și de sărbători“ (pag. 56). Starea tristă a țărânimii, putea foarte ușor fi exploatată, mai ales dacă ne gândim la latifundiile de care dispuneau nobilii, unde găsim sate întregi, greutatea iobăgiei pe de altă parte îi apăsa mult pe bieții țărani,

iar dieta dela 1836 începe să aducă unele legiuri, mai ales din cauza nesocotinței „urbariului“. În cap. „*Aspiranți și candidați la scaunul episcopesc al Aradului*“, vedem frământările ce s'au ivit, cu privire la scaunul episcopesc dela Arad, după moartea episcopului Nestor Ivanovici (Febr. 1830). Erau mulți candidați: arhim. Moise Manuilovici, Gherasim Raț, Simeon Popovici, Gheorghe Chirilovici, Ștefan Atanasievici, Ioan Moga, Filaret Benderoski. Românii bănățeni într'o petiție dela Ciacova, din 26 Sept. 1831, susțin pe Ioan Moga, discreditând pe aspirantul la episcopie Gherasim Raț (pag. 70) P. O. D. Dr. Gh. Ciuhandu, face presupunere între oamenii episcopului uniat Samuil Vulcan și dezideratele Bănățenilor. Noi credem, că numai adâncă ură infiltrată față de Sârbi, i-a făcut pe Românii bănățeni, să-l susțină pe Ioan Moga. Din cauza agitațiilor unioniste, răspunsul mitropolitului Ștefan Stratimirovici n'a întârziat și pentru ca să nu se mai trăgăneze lucrurile îl propune pe Gherasim Raț, apărându-l de toate învinuirile ce i-s'au adus (pag. 77). Regele a cedat și raportul Cancelarului ungar a fost subscris Știrea a fost transmisă eparhioților prin scrisoarea din 27 Martie st. v. 1835 a mitropolitului Ștefan Stratimirovici (pag. 79).

În „*Urgia unionistă*“ figura episcopului Samuil Vulcan și curtea sa este descrisă pe larg (pp. 84—94). „Ceeace făcuseră în Ardeal episcopii Ioan Bob și Ioan Leményi pentru catolicizarea Românilor ardeleni, începând cu sfârșitul veacului XVIII, se angaja să o facă și în țara Crișurilor românești, episcopul uniet dela Oradea, Samuil Vulcan, de îndată ce ajunse în scaunul episcopesc“ (1806). (pag. 94).

Pentru ilustrarea unor fapte extraordinare, care mergeau până la revoltă, vom cita câteva exemple: În 1827 locuitorii satului Tria, se duseră la episcopul uniet Samuil Vulcan, spunând, că vor să treacă la unire, dacă le va exopera eliberarea unor rude din temnița județului. Li-se oferea vin, bani în vederea reușitei. Consistoriul ortodox cerând ca să dovedească legalitatea ori ilegalitatea dela Comitat, ancheta a fost refuzată (o. c. pag. 96 — nota 2 — St. R. 2942—1833).

Față de apărările Românilor ortodocși, organele de control și toate autoritățile erau surde. Protopopul Belușului Teodor Balint făcea la 6/19 Ianuarie un raport Consistoriului, spunând, că au venit la el: „biraele din Pocola: Găvrută On și chitorul Găvrută Vasile și Cârje Filemon, arătând, cum că diacul din Pocola ar fi unit și cu pălincă (rachiu) au umblat pâla oameni, să-i facă unieți, și dela popa (uniet) dela Petrani a luat 60 iți*) de pălincă, de au împărțit să se facă unieți; și are cătră sine până la sine 9 oameni“. Tot astfel menită să fie citată, jalba ortodocșilor pocoleni cătră Consistoriu, unde se spune: „*că-i silește pe oamenii nostrii cei săraci să se plece la unafie, că le va da vin, bani și bucate*“ și sput jurământ fiecare declară, cu cât i-au imbiat ca să-și vândă sufletul (pp. 100—101). Tot prigonirea catolică l-a făcut pe Grăvrută Petru din Pocola, să se ducă pe la 1749 când bântuia furia catolicizantă la mitropolitul dela Carloveț, ca să ceară sfat și ocrotire (nota 1, pag. 98, v. Arhiva jud. Bihor, Nr. 175). Propaganda catolică se făcea de Samuil Vulcan, prin cei 2 misionari: Vasile Erdélyi și Alexandru Dobra. Aceștia au tulburat și amăgit satele românești, iar mai târziu au fost distinși cu scaune episcopoești, la Oradea și Lugoj. Lupta dela Galșa, e deasemenea plină de peri-

*) O „iție“ face cam $\frac{1}{4}$ dintr'un litru (nota 2, o. c. pag. 99).

peții, Românii de aci descriu starea tristă în care se aflau „se plâng și se tânguie, văzând risipirea Ierusalimului, sau dărâmarea Constantinopolului... O, de ar fi dat Dumnezeu să nu fim ajunși cu fiii noștri zilele acestea jalnice“ sunt descrierile autentice ale trimișilor dela Episcopia ortodoxă. (pag. 125).

Astfel vânătoarea de suflete se lăția și pe Valea Deznei, tereorizări de țărani și de preoți, cum este cazul preotului *Moise Ghergariu*. Scrisoarea acestui preot cătră protopopul său Grigorie Lucacic, este din șirul mai sus amintiților: „Trist sânt și necăjit pentru așa mari întâmplări cu unașia“... istorisind toate celece i-s'a întâmplat, spunând: „Și câte rabd numai Hristos mă știe, atâtea dojeniri tot dela Sebiș și mă trimit, cum că se întorc și celelalte sate pentru Nădălbești și pentru Susani“ (pag. 141). Evident, că această ofensivă a unașiei a avut și o puternică reacțiune: *Reacțiunea ortodoxă sub conducerea mitropolitului Stratimirovici și consistoriul episcopului Maxim Manuilovici*. Satele înșelate de uniți, încep ca să revină la ortodoxie mitropolitul sprijinește toate cererile Românilor ortodocși. (pp. 186—222). Față de dispozițiile regești și intervențiile mitropolitului din Carloveș, se numește un comisar pentru anchetarea ponoaselor Românilor ortodocși (pp. 223—261).

Într'un capitol important ne este redată „*Viața bisericească și religioasă-morală în vremea episcopului Gherasim Raț*“ Episcopul Gherasim Raț a început să se impună dela început, a știut să-și aleagă colaboratori destoinici, oameni culți, cu experiență, a primenit toate cadrele vechi, numind preoți cu carte, care știau mai multe limbi și cu o purtare morală exemplară. (pag. 271). Ni-se dă o privire generală asupra bisericilor din eparhie și cu speciale priviri asupra mănăstirii Hodoș-Bodrog (pp. 282—291). Se dă o atenție deosebită și „*propagandei unioniste din Banat*“. Găsim sate însemnate, cu privire la cuceririle lui Samuil Vulcan în comuna *Izvin* (1826), prin stăruințele protopopului uniet din Timișoara-Fabric, Avram Dobra. Raportul protopopului Ioan Vasici, cătră Consistoriul ortodox, cu privire la propaganda unionistă. În *Chizdia* desbinarea religioasă a intrat în 1832, apoi și în celelalte comune: Zorlențul-mare, Zgribești, Dezești, Furlug. (pag. 317). Dezbinarea religioasă dela Lugoj (pp. 220—322).

Cu privire la Banat datele sun trăzlețe, după cum ne spune și P. O. D. Dr. Gh. Ciuhandu, *sperăm că ele vor fi complectate și se va putea scrie și aci o istorie mai complectă a eparhiei de Caransebeș*.

Anii din urmă ai episcopului Samuil Vulcan, au fost amărăți, fiindcă tot ce s'a făcut, n'a dat roadele așteptate, iar în 25 Dec. 1839 moare lăsând o moștenire foarte încurcată.

Se descriu câteva figuri marcante ale vieții culturale alături de Moise Nicoară, Moise Bota, Constantin Diaconovici-Loga, Alexandru Gavra (pp. 327—354). În „*Porniri Românești în Biserica ortodoxă din Banat*“, vedem cum se mișcă noua viață ortodoxă a Românilor din Banat iar „*Aradul devine centrul inspirator și propovăduitor al vieții bănățene*“ (pag. 355). Sunt interesante și prețioase petițiile Românilor bănățeni, din ele înțelegem refuzul Sârbilor de a-l face călugăr pe Damaschin Bojincă și Gh. Chirilovici, pe acesta l-au călugărit, apoi mitropolitul Ștefan Stratimirovici nu a voit ca să cerceteze biserica românească din Pesta. Dezideratele lor sunt de mare preț, mai ales că ei pun în discuție și înființarea unei mitropolii orto-

doxe române pentru toți Românii din imperiul habsburgic (pp. 357—359). Arădani deasemenea fac în 1835 o petiție, când solicită reintegrarea Românilor în drepturile și libertățile Cultului, de a reveni cei amăgiți la unașie. În 4/16 Sept. 1835, românii ortodocși din județul Caraș se adresează episcopului Maxim Manuilovici, să le steie în ajutor ca să-și aleagă magistrați și să intervină contra șiretlicurilor catolice. Petiția aceasta spune P. O. D. Dr. Gh. Ciuhandu „*e o nouă dovadă, că conștiința românească bănățeană se trezea la lumina necesităților vieții românești, în cadrele tradiționale și firești ale ortodoxiei noastre, care sigură, putea să ocrotească sincer și statornic*“ (pag. 359—360). în ultimul capitol „*Cei doi Vlădici din Crișana și mediul cultural din preajma lor*“ se cuprind concluzile atât de evidente ale cărții, înțelegând foarte bine cum „*Samuil Vulcan face catolicism și Româanismul era numai un instrument de captare a sufletelor, iar Gherasim Raț ridică Dogma ortodoxă la importanța istorică și tradițională, întărind rezistența națională*“. „*Cele 2 suflete erau deosebite și reprezentau aci în Crișana, două lumi-bisericești și culturale diametral opuse*“. (pag. 384).

În partea II-a a cărții, sunt publicate „*Documentele mai de seamă*“ (pp. 387—633). Un imens material documentar adunat prin diferite arhive Viena, Budapesta, Carloveș, și de pe la diferitele arhive din țară. Valoarea lor este neprețuită. Indicile, cuprind lucrurile esențiale cu privire la numirile ce obvin în lucrare (pp. 675—691).

Lucrarea aceasta valoroasă intenționat am căutat ca să o recensez mai detaliat, fiindcă din ea cunoaștem evenimentele principale ce s'au petrecut în Crișana și Banat, la Românii ortodocși în anii (1830—40). Studiul bine documentat P. O. D. Dr. Gheorghe Ciuhandu, stă alături de publicațiile de Istorie bisericească, ale d-nlor Dr. I. Lupaș și Dr. Silviu Dragomir. Munca depusă de P. O. D. Dr. Gh. Ciuhandu, a fost bine primită atât de lumea istoricilor noștri, cât și la cei din străinătate**, Academia Română a premiat această carte valoroasă. Munca depusă, dar mai ales greutățile tiparului l-au făcut pe autor ca prețul cărții să fie de 500 Lei. Noi credem, că fiecare preot mai de seamă și mai ales acolo unde parohiile sunt în stare mai bună, cartea P. O. D. Dr. Gh. Ciuhandu, trebuie citită, ea constituie o pagină aleasă din trecutul Românilor ardeleni și Bănățeni, ai vajnicilor ortodocși.

Ortodoxia noastră românească a făcut minuni de vitejie, sufletul ortodoxiei românești înseamnă suprema biruință a vieții naționale.

Dorim, ca bunul Dumnezeu să-l învrednicească pe P. O. D. Dr. Gh. Ciuhandu, să poată dărui ortodoxiei iubitoare de adevăr, întreaga Istorie a eparhiei din Arad.

Mulți vor veni întru numele Meu, zicând: eu sunt Hristos, și pe mulți vor înșela (Matei 24, 5).

*

Cartea noastră voi sânteși, scrisă în inimile noastre, care se știe și se citește de toți oamenii (II. Cor. 3, 2).

** Sârbii au tradus anumite capitole în limba sârbească.

Situația actuală a văduvelor de preoți*)

Prea Onorate Domnule Protopresbiter !

Prea Cucernici Părinți și Iubiți Frați în Hristos !

Prin natura chemării sale, preotul este acela, care este chemat să vegheze la curățenia vieții sufletești a credincioșilor încredințați lui spre păstorie, pentru ca fiecare să ajungă la scopul suprem al existenței sale de pe pământ, la împlinirea fericirii vecinice. Prin întreita sa chemare, preotul caută să se achite de această îndatorire, conducându-și credincioșii „în calea mântuirii” de la leagăn până la moarte. Pe lângă misiunea sa strict sacerdotală, preotul mai joacă în viața publică un rol însemnat: național, cultural și economic.

Național, căci preoțimea noastră a fost și este aceea, care ține trează conștiința națională a credincioșilor săi.

Cultural, căci preotul este acela, care a fost și este în fruntea tuturor mișcărilor menite să culturalizeze și să lumineze poporul drept credincios.

Economic, căci tot preotul este acela, care la sate îndrumă viața economică, cu toate ramurile ei.

Cu toate aceste ocupațiuni multiple ce le are preotul, — învățând pe toți, conducând pe toți, sfîșind pe toți, servind indivizii singuratici și colectivitatea, — tagma noastră este cea mai nebagată în seamă în viața de stat. Și dacă ne-am obicinuit cu disconsiderarea noastră care merge până la disprețuire, fiind considerați ca un apendice, ca o sarcină în viața publică, ne-am obicinuit, și ne mângăiem cu cuvintele Mântuitorului care a spus: „De vă urăște pre voi lumea, știți că pre Mine mai înainte decât pre voi M'a urât”. (Ioan cap. 15, vers. 8.)

Mai greu decât această disconsiderare ne cade însă, nesocotirea drepturilor preoțimei la o salarizare demnă, echitabilă și corespunzătoare cu pregătirea și cu rangul său, care să-i asigure un trai lipsit de grija zilei de mâine și mai ales să-i asigure bătrânețe liniștite prin pensionare. Căci, dacă orice slujbaş al acestei țări are dreptul la bătrânețe fihnite, ce a greșit preoțimea că ea singură este nesocotită din acest punct de vedere? Și dacă situația preoților, îmbătrâniți în muncă și în cinste în lipsă de pensiuine corespunzătoare este destul de tristă; mai jalnică și deadreptul deplorabilă este situația văduvelor de preoți.

Văduvele preoților noștri au fost în viața reposesașilor lor soți: ocrotitoarele lor de toată ziua, mângăitoarele celor necăjiți și loviți de soartă și mai ales mamele, adevăratele mame a atâtor bărbați luminați cu cari se mândrește țara noastră.

Și care-i starea văduvelor de preoți?

Situația actuală a văduvelor de preoți, este subiectul comunicării mele de azi. Anunțând acest subiect, mulțumesc călduros Prea On. Domn Protopresbiter, pentru cinstea ce mi-a făcut, încredințându-mă cu tratarea acestui subiect, care dacă și este îngrijorător sau aproape tragic pentru noi, poate va avea darul să ne trezească la realitate, intervenind la timp pentru ameliorarea stării materiale a văduvelor slujitorilor altarului.

Voiu trata cronologic regulamentele și statutele fondurilor noastre de pensionare și ajutorare a vădu-

ținută cu ocaziunea conferinței preoților din tractul Buziașului.

velor de preoți, pentruca la urmă să fac câteva considerații personale și propuneri concrete, menite după părerea mea modestă — să îmbunătățească măcar în parte starea văduvelor de preoți.

1) Regulamentul pentru parohii „votat de congresul național bisericesc al mitropoliei ort. rom. din Transilvania în ședința din 13.25 Octomvrie 1878”, la art. 8 prevede că: „Preotesele văduve și orfanii preotului reposit rămân în casa parohială 6 luni, și au drept la jumătate din venitul parohiei un an întreg după moartea acestuia”. Același lucru îl prevede și art. 12 al regulamentului pentru parohii din anul 1906.

Ca primă măsură deci, văduva după moartea soțului său are drept să locuiască încă 6 luni în casa parohială și mai are drept la jumătate din toate veniturile parohiei (stole, bir, sesiunea parohială etc.)

2) La 10 Aprilie 1901, cu hotărîrea Nr. 41 ex. 1901, sinodul eparhial de atunci a votat statutele „fondului preoțesc pentru ajutorarea văduvelor și a orfanilor rămași după preoții repositași, din dieceza gr. ort. rom. a Caransebeșului”.

Prin art. 23 al acestui statut, se desființează vechiul fond de pensionare, care purta același nume, iar capitalul rămas a trecut în proprietatea noului fond înființat.

„Indreptății și deobligați de a participa la acest fond sunt: a) parohii (administratorii parohiali); b) capelanii; c) diaconii”. Așa prevede art. 3 al statutelor acestui fond. Iar art. 8 din același statut spune și mai categoric: „Toți parohii, respective administratorii parohiali, capelanii și diaconii din dieceza sunt obligați a participa ca membri la acest fond”. Deci obligativitatea participării la fond era decretată prin acest statut. Cu toate acestea, eșirea din acest fond era foarte ușoară, căci art. 10 stipulează că: „membrul care a rămas în restanță cu taxele anuale pe 2 ani, își pierde dreptul de membru”. Deci acest fond, deși pe hârtie era obligator și bine intenționat, în realitate a fost facultativ. Taxele anuale solvite de membri la acest fond erau mici, așa că și văduvele preoților pri-meu un ajutor anual foarte mic. (Dela 240 cor. — 480 cor. maximum).

Nu voiu mai insista asupra acestui fond, deoarece este istoria trecutului. Au făcut înaintașii noștri aceea ce omenește era posibil în raport cu starea materială a preoțimei de atunci.

3) După preluarea imperiului, preoții au primit salarii dela stat numite ajutoare, cari la început erau destul de frumoase. Deodată cu primirea acestor ajutoare dela stat, s'a decretat obligativitatea preoților de a participa la „fondul preoțesc de ajutorare și de pensiuine al eparhiei ort. rom. a Caransebeșului”. Statutele acestui fond s'au votat de adunarea eparhială cu concluzul său Nr. prot. 16 ex. 1925 în ședința din 27 Aprilie 1925.

Prin art. 4 al acestor statute „participarea la acest fond este obligatorie pentru toți preoții din dieceza, fiind ei datori să achite regulat taxele. „Iar în art. 8 se stabilește că: „taxele anuale se statorcesc în 10% din salariul de bază și gradații”. Se mai alimentează acest fond printre altele din: veniturile sesiunilor, reduce, tasuri speciale, taxe de examene de calificare, taxe de certificate etc. Baza acestui fond o formează însă cele 10% din salariul de bază și gradații a preoților.

În conformitate cu prevederile acestor statute — cari sunt și azi în vigoare — un preot, care se

pensionează „din cauză de absolută incapacitate fizică sau spirituală” după un serviciu neîntrerupt de 40 ani, are drept la o pensie egală cu salariul de bază și gradații ce le primea în ultima lună. „După un serviciu de 10 ani, pensiunea se statorosește la 40% din salariul de bază și gradațiile, ce le-a avut preotul în ultima lună a anului al 10-lea, și după cari s'au plătit taxele conform satutelor. Dela 10 ani în sus: se mai adaugă fiecare an de serviciu câte 2% (art. 17). Văduva are drept la jumătate din pensiunea ce a avut-o bărbatul ei, sau din pensiunea la care ar fi avut drept același în ziua morții sale”, (art. 18). „Dacă un preot a servit 5 ani și moare înainte de a fi împlinit 10 ani, văduvei și copiilor li-se dă dreptul de a răscumpăra anii până la 10 ani și vor primi pensiunea statutară fixată pentru 10 ani de serviciu. Dacă văduva și copiii nu răscumpără anii până la 10, vor primi, văduva și copiii împreună, o escontentare definitivă egală cu salariul de bază și gradațiile pe ultimul an servit”, (art. 20). Iar „dacă un preot moare fără de a fi împlinit 5 ani de serviciu, văduva acestuia împreună cu copiii primesc o escontentare definitivă egală cu taxele vărsate la fond, fără dobândă”, (art. 21).

(Urmoază)

Liviu Surlașiu
paroh-Jebel.

Vizitațiunea canonică la parohiile din Banatul iugoslav.

Duminecă, în 4 Octomvrie a. c.

Satul-nou. Grupuri de creștini așteptau ora 9, fixată pentru sosirea P. S. Sale. Femei tănăre, maice, copii și fete cu flori în mâni se vedeau venind din toate ulițele spre piața bisericii noastre. Deodată un șir de tunături de pive anunță plecarea P. S. Sale dela locuința părintelui Victor Popovici. În câteva clipe apare o trăsură frumos împodobită, trasă de 4 cai sprinteni, din care se coboară P. S. Sa și di primpretor al Panciovei. P. On. D. Ioan Murgu și păr. V. Popoviciu predau Arhiereului sf. Cruce și sf. Evanghelie spre a le săruta.

Partea cea mai mare a celor 4000 locuitori ai comunei erau de față și se aplecau cu smerenie, primind arhierești binecuvântări. La intrarea în biserică a Arhipăstorului un cor puternic intona un imn de preamărire.

După rugăciunile prescrise și după îndeplinirea ritualului ce precede liturghiei arhierești, într'o atmosferă cucernică ce înfiorează adânc fețele mulțimei, se începe sf. Liturghie pontificată de însuși P. S. Sa, secondat de următorul sobor preotesc:

P. On. D. Romul G. Ancușa, consilier-ref. eparhial, P. On. D. Ioan Murgu, protopopul tractual; On. Domni I. Saberca, V. Perin, V. Trailovici, Șt. Sperchez, V. Popoviciu, I. Onciu

și diaconul T. Roșca. Sf. Liturghie decurge într'o atmosferă solemnă, contribuind la aceasta: glasul de îngerași al celor 3 fetițe ce au cetit Apostolul, precum și podoaba puternic fermecătoare a celor trei cantori de strană: N. Fiștea, V. Lazar și S. Gașpar, cari, parecă întruchipau întreg misticismul cântării din Biserica noastră de răsărit. Atmosfera înălțătoare acestui praznic a ridicat-o și corul bărbătesc condus cu multă măestrie de priceputul conducător și cantor, N. Fiștea. Despre valoarea acestui cor ne-am convins la serenada dată în cinstea P. S. Sale în presara zilei, la casa părintelui V. Popoviciu.

La priceasnă P. S. Sa urcă amvonul și esplică pe înțelesul tuturor, ce este biserica propovăduitoare.

În biserică se poate auzi cuvântul lui Dumnezeu din gura preotului, căci lui i s'a transmis puterea și misiunea de a propovădui. Contrar învățăturilor rătăcite ale sectarilor, P. S. Sa asigură credincioșii despre demnitatea preotului de a învăța în biserică.

Indeamnă credincioșii să se ferească de ademenirile rătăcite ale sectarilor, învederându-le cuvântul Scripturii, că „orb pe orb de se conduc, ambii în groapă vor cădea”.

La sfârșitul sf. Liturghiei tot poporul se apropie sfios să primească anafora din mâna Prea Sfințitului episcop Vasile.

Inconjurat de mulțimea credincioșilor P. S. Sa cercetează apoi și biserica vecină sârbească, unde îl așteptau creștinii sârbi cu preotul lor.

Petrovasela. După masă la vecernie plecăm din Satul-nou cu trăsurile la o distanță de 5 km. Gazda T. Gașpar cu 4 cai negri pornește la drum, mândru și fălos că are fericirea să care pe P. S. Sa în vehiculele sale. În apropiere de Petrovasela ne întâmpină deputatul sinodal N. Șofariu împreună cu autoritățile comunale. În fața bisericii aștepta lume multă în frunte cu cei 3 preoți: Șt. Sperchez, C. Dimian și V. Perin.

După vecernia săvârșită în sobor, păr. Șt. Sperchez face un raport detaliat asupra stării credincioșilor sub toate raporturile.

Mulțimea perechilor necununute, căsătoriile sub vârstă, precum și scăderea rapidă a populației contribue în mod îngrijorător la scăderea rapidă a populației și la slăbirea eugeniei naționale.

Aceste stări dureroase eclipsează puțin strălucirea frunțașei comune Petrovasela de altădată și deaceea cuvântul Arhipăstorului a fost rostit cu tot dinadinsul apelând cu multă sguđuire sufletească la simțul de răspundere

al credincioșilor față de națiune și față de Dumnezeu Precum odinioară sfinții apostoli mergeau din loc în loc, ca pe cele rele să le îndrepte, astfel este și scopul venirii P. S. Sale ca prin graiul ce-l adresează din suflet către suflet, să îndrepte și să întărească pe cei slabi, în credința adevărată.

Iar „celce primește pe apostol ca pe apostol, plata apostolului va lua“.

La ridicarea acestei mărețe serbări a contribuit mult corul condus de dl I. Tuțu și fanfara dirijată de dl T. Barbu, perondându-se în fața părintelui Șt. Sperchez și a părintelui C. Dimian.

Seara într'un târziu ne reîntoarcem iarăș cu trăsurile la locuința părintelui V. Popoviciu, din Satul-nou, unde rămânem cu toții peste noapte.

(Urmează).

Echipe Monografică

a Institutului Social Banat-Crișana din Timișoara a Pojejena-de-jos. — P. S. Sa Episcopul Vasile binecuvintează și încheie personal lucrările Echipei într'o atmosferă sărbătorească.

(Continuare din Nrul 47).

Fără să mai dăm răgaz de odihnă trupului trudit imediat după banchet P. S. Sa părintele Episcop Vasile cu suita, parte din oaspeți și Echiperii, am plecat, cu automobilele, spre comuna Socol, la 40 km. depărtare, spre, apus de Pojejena, pe malul bătrânului fluviu, pentru a da destinației sale pe cea de a treia Troiță (sculptată ca și celelalte de talentatul sculptor Oancea, candidat de preot), ridicată în acea comună de Institutul Social Banat-Crișana din Timișoara, prin grija distinsului nostru președinte dl Dr. Cornel Groșoreanu.

Drumul până la Socol și'n napoi a fost un drum de triumf. Comunele prin cari am trecut: Pojejena-sârbă, Șușca, Belobreșca, Divici și Baziaș, erau toate găsite ca de mare sărbătoare, mulțumită în bună parte autorităților administrative, cari au avut grije să dea Prințului Bisericii noastre din această parte a țării cinstea ce i se cuvine. Pavoazate cu tricolorul românesc, cu covoare naționale, cu arcure de triumf, cu verdeață și cu flori, comunele acestea au arătat că, cel puțin pe din afară, se bucură de vizita ce le-o face un Episcop român. Populația, cu mic cu mare, îmbrăcată în pitorescul port național, era înșiruită de-a-lungul drumului pe care avea să treacă înaltul Ierarh.

Preoții sârbi — căci comunele traversate, cu excepția comunei Șușca, erau toate sârbești, cu mulțime de Români sârbizați — în odăjdii luminate, înconjurați de credincioși, în fața bisericii, așteptau pe Vlădica dela Caransebeș. P. S. Sa surzător coboară în fața fiecărei biserici: primește bineventurile preoților sârbi; mulțumește în cuvinte calde și curtenitoare; intră în biserică, se închină cu evlavie, și apoi în uralele mulțimii părăsește comuna respectivă; — și așa în fiecare comună până la Socol.

Aici I se face aceeași primire sărbătorească. Cu toate că era zi de lucru, populația întregii comune,

îmbrăcată de sărbătoare, aștepta în fața Troiței, așezată în mijlocul comunei, pe P. S. Sa.

La coborirea din mașină P. S. Sa este întâmpinat de preoții echiperi și de autoritățile comunale. Părintele Melentie Șora-Timișoara, oferă spre sărutare P. S. Sale sf. Cruce și Evanghelia, spunându-i câteva cuvinte de bun sosit. Primarul comunei salută pe P. S. Sa în numele comunei. O fetiță îi oferă un splendid buchet de flori. Preotul local Const. Cotărlă bineventează pe P. S. Sa în numele credincioșilor ort. români din această parohie nou înființată, tâlmăcind bucuria lor de a vedea pe Acela dela care așteaptă înviore de simțământ religios și național.

Din raportul sumar prezentat, am luat la cunoștință starea mai mult decât tragică a elementului românesc din această comună, căzut pradă desnaționalizării și sectelor dizolvante și anarhice. Din cele 50 familii de români, declarați, abia 7 familii sunt ortodoxe, restul baptiste. Din totalul de 1874 locuitori ai comunei, jumătate sunt români sârbizați. Unii încă-și mai păstrează numele originar; alții l-au sârbizat, adăugând în coada numelui sufixul determinativ de „vici“ ori „ici“.

Cu sufletul cernit de durerea celor auzite, P. S. Sa, înconjurat de Preoții: M. Șora-Timișoara, Oravișan, Popescu-Moldova Nouă, Gh. Cotoșman-Jimbolia și de diaconul catedralei T. Roșca, oficiază slujba sfințirii Troiței. La finea serviciului religios, P. S. Sa sub impresia celor auzite — cari contrastau izbitor cu manifestările externe — a ținut o predică bine inspirată, dând expresie profund mâhnirii care a pus stăpânire pe inima sa simțitoare de Episcop ortodox, de părinte iubitor și de Român adevărat.

Stăpânindu-și emoțiile, cu vocea vibrantă, P. S. Sa arată scopul venirii în această comună, asigurând pe coreligionarii sârbi, că niciun gând ascuns nu l-a adus în mijlocul lor. „M-a adus aici dorul de a-mi vedea credincioșii, de-a sta de vorbă cu frații mei Români. Cu durere am auzit că unii din frații mei au trecut de partea Sârbilor, negându-și naționalitatea; iar alții au rătăcit în taberele sectare, negând credința străbună. Vreau ca venirea mea să însemne o nouă piatră de hotar în viața lor, vreau să însemne trezirea conștiinței lor naționale și reîntoarcerea lor la sânul mamei adevărate. Cei ce au trecut la Sârbi să știe că sângele din ei este și rămâne românesc, și că el nu poate și nu trebuie să se facă apă niciodată. Glasul moși-strămoșilor lor din morminte, prin mine le spune să se întoarcă la vatra strămoșească, la mormintele strămoșești, la limba, la legea și la toate comorile ce ei ne-au lăsat. A sta în tabăra străină înseamnă a fi trădător de neam. Neamul acesta are nevoie de fii devotați și conștienți, nu de trădători. Țara aceasta câștigată cu sângele părinților noștri vă cheamă pe toți să fiți și să trăiți într'o unire frățască, în jurul bisericii voastre străbune, rugând pe Domnul în limba maicii voastre, decât care alta nu este mai dulce sub soare“...

P. S. Sa își exprimă apoi nădejdea că glasul Său nu va răsună în pustiu și că Românii toți se vor grupa în jurul preotului lor tinăr, spre a aduna ce alții au risipit, întârind odată cu biserica ortodoxă și temelile neamului românesc, care are nevoie aici de fii adevărați, cari în vreme de primejdie să-și dea și viața pentru Patrie.

Mulțumește în cuvinte adânc simțite d. Dr. C. Groșoreanu și Echipei pentru munca desfășurată, ca și pentru înălțătorul gest creștinesc manifestat față de niște

frați oropșiți și rătăciți, ca cei din Socol, prin ridicarea acestei sfinte și frumoase Troițe.

Această Troiță să vă aducă pururea aminte, că prin acest semn neamul nostru a învins pe dușmani, și numai sub scutul lui vom putea menține ceea ce ne-au lăsat strămoșii. Brațele ei deschise, stau pururea întinse spre voi așteptând să îmbrățișeze pe toți cei ce se vor întoarce la biserica și la neamul lor, a încheiat P. S. Sa.

Cuvintele pătrunzătoare ale lerarului grijuliu de soarta sufletească și națională a turmei încredințate Lui spre a o duce la pășune vecinică, au făcut o puternică impresie asupra asistenței.

De aici P. S. Sa însoțit de suită și oaspeți a vizitat Capela ort. română — amenajată într-o clasă a școlii primare de Stat — cerând preotului ample relațiuni asupra exigențelor parohiei, punându-i la inimă să „lupte lupta cea bună”, ca pe „toți să-i dobândească”.

Cu toții au urmat apoi pe P. S. Sa la frumoasa biserică sârbească, (bine întreținută, frumos pictată, sculptată și mult împodobită, în stil baroc), — unde înaltul lerarh a fost întâmpinat și salutat de protopopul local, în limba sârbească, care a spus că este nespuse de fericit că poate să salute în persoana P. S. Sale pe un urmaș direct al Sf. Apostoli. P. S. Sa a intrat apoi în biserică, fiind poftit să ocupe jețul arhieresc. După ce s'a oficiat slujba mulțumirii, P. S. Sa oficiat slujba mulțumirii, P. S. Sa, adresându-se poporului, care umpluse biserica, a spus că a venit cu gândul curat să-și cerceteze credincioșii și să aducă pe cei rătăciți la sânul mamei; iar celor sârbizați să le deștepte conștiința romanității lor. Dacă în această grea și delicată misiune, voi găsi înțelegere și sprijin la voi — căci trebuie să înțelegeți că sângele apă nu se face și că aveți datoria să trimiteți la căminul părintesc pe cei ce au trecut la voi, din atâtea și atâtea motive, pe cari nu le voi aminti, — rog pe Domnul să Vă binecuvinteze — a încheiat P. S. Sa. Intreg poporul a strigat puternic „jivio”, urmând pe P. S. Sa și pe oaspeți până la mașinele, cari așteptau nerăbdătoare să ne ducă mai departe pe drumul misiunii religioase și naționale.

Gh. Cotoșman.

(Urmează)

ȘTIRI

Sedință comemorativă. Societatea academică „Ioan Popasu” a studenților teologi din Caransebeș a comemorat în cadrul unei șezători festive — amintirea lui Andreiu Șaguna luni, în 30 Noemvrie din prilejul sfântului Andreiu. Festivitatea a fost precedată de un parastas oficiat de un sobor de preoți în catedrală. La școală apoi, dl prof. Dr Zeno Muntean cu o cuvântare deschide ședința, urmează conferința studentului Gheorghe Jurj despre faptele de vecinică amintire ale marelui mitropolit Andreiu. Studentul I. Secoșan declamează o poezie, corul condus de I. Rotariu întonează „la mormântul marelui Andreiu”, apoi colinzi etc. Din felul cum s'au prezentat cu acest prilej, se remarcă un serios început de muncă la societatea academică a studenților noștri.

Ziua de 1 Decemvrie în Caransebeș a decurs în cadre sărbătorești de toată frumusețea. Catedrala noastră cu acest prilej a fost plină de lume; preoții au servit rugăciunea de mulțumită în sobor. A urmat apoi marea adunare din spațioasa sală a teatrului Luna, care a gemut de lume. Liga antirevizionistă având concursul instituțiilor și al societăților a prezentat publicului un program bine întocmit, precum și o moțiune, primită cu multe aplauze. Dealtfel serbarea acestei zile în toată țară a luat proporții necunoscute până în acest an, dovedindu-se marea solidarizare a Românilor în fața problemelor și a momentelor vitale pentru ei!

În numărul viitor publicăm raport amănunțit.

Privitor la impozitul echivalent pâr. Vichentie Pirtea din Sinersig, de prezent senator, ni-a trimis spre publicare un apel. Aci se dau instrucțiuni cu privire la acest impozit și calcularea lui. În apel sf. sa cere ca preoții — de orice confesiune — să trimită la adresa sa din Sinersig procesele verbale de impunere la echivalent pe anii 1933-1936 — până la 1 Ianuarie 1937. Cei cari doresc să se adrese și sf. sale, o pot face, stându-le pâr. Pirtea într'ajutor; *nota oficială* privitoare la impozitul acesta rămâne însă a se respecta sub sancțiunile acolo arătate.

† **Andreiu Popovici** funcționar al Librăriei noastre diecezane a trecut la vecinicie în vârsta tineră de 19 ani.

Dumnezeu să mângăie pe mult intristații săi părinți, iar pe el să-l odihnească în pace!

Nr. 7310 E 1936.

Notă Oficială.

Se atrage atențiunea On. Oficiu parohial asupra dispozițiilor art. 16 din legea timbrului, amăsurat căroră persoanele juridice de interes public și privat sunt supuse impozitului echivalent.

Oficiile parohiale sunt datoare deci ca în cursul celor trei luni înainte de 1 Ianuarie a fiecărui an să înainteze administrațiilor financiare fie direct, fie prin percepțiile locale, — declarații de impunere după modelul arătat în ordinul circular Nr. 2378 E/1927.

Aceste declarații se vor înainta atât pentru parohiile proprii, cât și pentru parohiile vacante ce sunt administrate de dâșii.

Ne înaintarea la timp a acestor declarații aduce cu sine amendarea celor îndatorați la acest impozit echivalent cu jumătate din suma impusă.

Sunt scutite de impozitul echivalent:

a) Imobilele publice sau ale așezămintelor de utilitate publică neproducătoare de venit, și chiar dacă sunt producătoare de venit însă aceste venituri sunt afectate (întrebuințate, folosite) serviciilor publice, sau scopului acelor așezăminte.

b) Imobilele parohiale (casele parohiale), cari nu produc nici un venit și cari s'au bucurat și până în prezent de asemenea scutiri.

Sesiunile parohiale sunt scutite de impozitul echivalent până la extinderea de 6 ha (12 jug).

În consecință sunt scutite:

Bisericile cu toate recvizitele (odoarele) lor, casele parohiale, capelele, casele de rugăciuni, cimitirile, pământele bisericesti al căror venit se folosește la întreținerea bisericii, sau pentru scopuri culturale, respective de utilitate publică.

Din sesiunile parohiale este scutită estinderea de 12 jug. rămânând impozabil numai restul de teren.

Impozitul după aceste sesiuni cade în sarcina uzufructuarului.

Toate celelalte dispoziții cuprinse în ordinul circular Nr. 2378 E/1927 rămân în vigoare și în prezent.

Despre înaintarea declarațiilor se va face raport Consiliului eparhial cel mult până la 1 Ianuarie 1937.

Intrucât unele comune bisericesti vor fi impuse în mod ilegal, în termen de 20 zile dela primirea procesului verbal de impunere, oficiile parohiale vor înainta apel la administrația financiară, respective raportând aceasta și consiliului eparhial.

Orice daune cauzate prin întrelăsarea, respective neglijența oficiilor parohiale, cade în sarcina conducătorilor oficiilor parohiale.

Caransebeș, în 25 Noembrie 1936.

Episcopul diecezan:
† VASILE

Corpul Portăreilor Tribunalului Caransebeș.

No. Port. 416/1936

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul șef portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decisului dela Comisiunea Arbitrară de pe lângă Judecătoria urbană Cluj de sub Nr. 87/1935, efectuându-se execuțiunea la 19 Septembrie 1936 în favorul firmei Frații Ianossi din Cluj, reprez. prin avocatul Dr. Emeric Lucaci domiciliat în Caransebeș, pentru suma de 5000 Lei capital și acces. mobilele sechestrate și suprasechestrate cari s'au prețuit în 17.000 Lei și anume.

1. Un aparat de radio, 2. una mașină de cusut, 3. una masă, trei scaune și două covoare, 4. una mașină autobus, se vor vinde prin licitație publică.

Redactor responsabil: Nicolae Cornean, consilier eparhial

Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr 4947/1936 G. pentru încasarea creanței de 5000 Lei capital cu 8% interese din 7 Martie 1933 și spesele de 1885 Lei stabilite în prezent se fixează licitație **pe ziua de 14 Decembrie 1936 la orele 15 în orașul Caransebeș la locuința urmăritului** și toți aceia care au voie a cumpăra, sunt invitați cu aceia observare ca mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din Legea LX. din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și mai înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori, și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX. din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 25 Noembrie 1936.

Șef portărel **Dr. C. Stăngu.**

Corpul Portăreilor Tribunalului Caransebeș.

Nr. Port. 521/1936.

Publicațiune de Licitație.

Subsemnatul șef portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș, în baza art. 102 din legea LX. din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Tribunalului din Caransebeș, de sub Nr. 2099/1931, efectuându-se execuțiunea la 10 Noembrie 1936, în favorul următorului Nicolae Anculia reprez. prin avocatul Dr. Iacob Dragu domiciliat în Caransebeș, pentru suma de 49818 lei capital și acces. mobilele sechestrate cari s'au prețuit în 51.635 lei și anume:

Diferite mobile (mărfuri) de fierărie ca: fier, tablă de fier, linize, osii pentru trăsuri, cratițe de tablă smălțuite, cânlare, sârmă, porțelanuri, și etc., cuprinse în 45 de poziții se vor vinde prin licitație publică.

Deci în urma Decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș, de sub decisul Nr. 5663/1936 G. pentru încasarea creanței de 49.818 Lei, cap. și spesele de 2233 Lei stabilite până în prezent, se fixează licitație **pe ziua de 21 Decembrie 1936 la orele 15 în orașul Caransebeș la magazinul de fierărie** al urmăritului și toți aceia cari au voie a cumpăra, sunt invitați cu aceia observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX. din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației sau mai sechestrat și mai înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a legii LX din 1881 deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 3 Decembrie 1936.

Șef Portărel,
Dr C. Stăngu

Tiparul și editura Tipografiei diecezane, Caransebeș